

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

45. Moribundi cereus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

uum Domine, secundum verbum tuum in pace, quia videntur oculi mei salutare tuum.

O clementissime Jesu recognosce quod tuum est, & absterge quod alienum est. O Jesu, Jesu, o Jesu per-mitte me intrare in numerum electorum tuorum. O Jesu fili David miserere mei: Deus in adiutorium meum intende: o Domine Jesu ad adjuvandum me festina: o Domine Jesu suscipe spiritum meum.

§. 44. Moribundi vera in Deum fiducia.

Hic ego cum Bernardo fidenter proclamo: Præstat alter meritum; sustinere se jactet pondus dei & estus, mihi adherere Deo bonum est, & ponere in Domino Deo spem meam.

Et quavis conscius mihi sim, eam fuisse vitæ meæ antea pravitatem, ut planè merear à Deo deferi, tamen non desinam in ejus immensâ bonitate semper confidere, optimèque sperare, quod quemadmodum hætenus sanctissima ejus gratia vires mihi ad omnia subministravit, sic eadem illud mihi robur sit collatura, ut omnia patienter & libenter feram. Hæc mea etiam exigua patientia cum meritis Dominicæ passionis conjuncta (quæ quidem omnem meam tolerantiam infinitis modis excedit) debitas mihi pœnas mitigabit, & mercedi in cælo recipiendæ augmentum adjiciet. Unicum hoc à te, mi Deus, peto, ne permissus ut unquam de bonitate tuâ dissidam, quantumcunque debilem me ac miserum esse cognovero. Imò si in eo me terrore ac consternatione cernerem, ut jam jam lapsus viderer, meminero tamen Petrum Apostolum unico verbi flatu, ex modicâ fide submergi cepisse; faciâque quod ille fecit, Christum compellabo: Domine saluum me fac. Uti-que manum suam, ita spero, extendet, nec submergi me patietur. Quod si verò Petri partes ulterius me agere, planèque præcipitem ruere permetteret Deus (quod pro sua misericordiâ benignissimè avertat) spero nihilominus fore, ut oculo misericordiæ pleno, me respiciat, uti respexit Petrum, meque denuò in novam spem vitæ erigat. Illud concertissimum habeo, quòd absque meâ culpâ Deus me non deferet. Verissimum agnosco dictum Augustini: Potest Deus aliquos sine bonis meritis liberare, quia bonus est; non potest quemquam sine malis meritis damnare, quia justus est. Itaque omni spe ac fiducia me illi totum committo. Si propter peccata mea me sinat perire, saltem iustitia ejus in me laudabitur. Spero tamen, & certissimò spero futurum ut clementissima ejus bonitas animam meam fideliter custodiat, quo misericordia illius potius, quam iustitia in me commendetur. Nihil mihi contingere potest, quod Deus non velit. Quidquid autem ille vult, cuiusque malum videatur, est tamen reverà optimum. Quæcunque tu vis, o mi Deus, hæc ego volo omnia, volo, volo.

§. 45. Mortuus cereus.

Sint lumbi vestri præcincti, & lucernæ ardentes in manibus vestris: & vos similes hominibus expectantibus dominum suum quando revertatur à nuptiis: ut cum venerit & pulsaverit confestim aperiant ei. Beati servi illi, quos, cum venerit Dominus, invenerit vigilantes. Istud moribundi testamur vel ipsi adstantium oculis, cum prehenso ardente cereo adventum Domini oppetimus, & vitæ lampadem velut alteri tradimus.

Virum religiosum fuisse commemini tam pacatæ ac serenæ conscientie, ut ei etiam in morte ridere sit concessum. Cum enim moribundo fatalis cereus in manus traderetur, ille obversis in suum præsidem oculis: Tot, inquit, circumstant hic robusti viri, cur obsecro, mi Pater, ego tam exhaustis viribus cereum tenere cogor? Quam leta mors,

Nil conficere sibi, nullâ pallefcere culpâ.

Quid verat talem ridendo mori? Carcerem suum nemo, nisi infans amat. Hic suum deseruit videns. Serium est, quod addo, & omnibus imitabile. Confalvus Hist. Socia. Mederius, eâ virtute pollebat, ut in severissimo vitæ in-tom. 1. 1. 12. stituto æquabilis perpetuæque illius constantia emine. n. 66. ret. Quippe annis compluribus, præter aliorum sacerdotum pensum, sex quotidie horas precatoni meditationique impendit. Atque hanc precandi consuetudinem ne in itinere quidem omisit: magnâ quin etiam ex parte retinuit supremis vitæ diebus, cū pessimè affectū corpus pœnæ spiritus defecisset. Paulo ante excessum aliquot sociorum accitis, sacrum cereum iussit accendi; tum symbolo Apostolorum ppolato: In hac, inquit, fide institutus sum, in hac vixi, in hac morior; testor-que si quid fortè in extremo agone excidat mihi, jam nunc indictum & irritum velle: ac protinus brachio porrecto, cereoque manu prehenso: Ut lumen hoc, inquit, oculos illuminat corporis, sic ego credo Dominum Jesum illuminare omnem hominem venientem in hunc mundum: quia ipse lumen verum & æternum est. Quæ magno sensu cum protulisset, continuans inde sancta cum Deo colloquia, Ecclesiæ mysteriis omnibus præmunis, evolavit è corpore, pridie Nonas Aprilis, anno 1552.

Et tu, quisquis es, etsi sanus sis, apprehende cereum, fortassis hac luce lux tua extinguetur. Vigilantem te mors inveniet, & præcinctum, & cum accensâ face, si labores tuos forster, errores aliorum cordatè, vitæ procellas patienter sustinueris.

§. 46. Moribundi verba ultima.

Avgustus Imperator moriens in hac voce defecit: Suet. in Aug. Livia, nostri conjugii memor vive, ac vale. Quantum sanctius Christiani, qui ultima, cum moriantur, verba dirigunt ad sui principii & omnium Conditorē.

Vir ille divinus Dionysius Areopagita capitis jam damnatus, færale sententiam Christianâ generositate amplexus, & adstantium probra contemnens: Ultimū, inquit, verbum Domini mei in cruce, sit & mihi ultimum in hac luce: Pater in manus tuas commendo spiritum meum.

Basilii Magnus, extremam vitæ clausulam appositurus, cum suos præclaris monitis imbuisset, illud Christi ad Christum pariter adjunxit: In manus tuas, Domine, commendo spiritum meum. Et unâ cum verbis animam lætus effudit.

Sisiojus abbas, vir sanctissimus jam ultimæ lineæ ad motus, plurimos habuit sui exitus spectatores, ad quos ille radiante vultu: En, inquit, abbas Antonius venit ad nos. Et paullo post: En, ait, agmen prophetarum huc adest. Mox: Cæterus etiam Apostolorum, inquit, ad nos venit. Et quia cum his adventoribus loqui videbatur, interrogatus est, quibus cum loqueretur? At ille: Angelis, ait, venerunt, animam meam aliò ducturi; hos rogavi, liberalius mihi penitentiae spatium concederent. Ad quem amici: Pater, ajunt, non egres penitentia. Quibus ille: Nondum, ait, vel initium feci penitentiae. Hanc viri submissionem largiter probavit vultus magis ac magis radians. Exclamat tandem Sisiojus hilari voce: Videte, videte; Dominus venit. Arque verba simul & vitam finit. Felix mors quam æternitatis triumphus excipit. Et licet morientis lectulum non cingant reges, satis est tamen regum regem adesse, in quo moribundi vox ultima quiescat.

Bernardus, tanquâ si morituro Christum commonstraret manu: O tu Christiane, inquit, ne de hac infirmitate desperes, docuit te Christus quid in omnibus periculis mortis debeas sperare, ad quæ confugere, quæ invocare, in quem sperare: in Patrem Deum, qui non potest despicere sperantes in se, cum attentione bonorum operum. Bonorum dico, quia sine meritis aliquid sperare, non spes, sed presumptio debet dici. Tu itaque talia se.

Serm. 9. in
Frat. Qui
habitat.

Lib. 3. con-
tra Iulian.
c. 18.

Luc. c. 12.
v. 35-36.
37.

Horat. l. 1. ep.
1. ad Mæcen.

Suet. in Aug.
c. 99.

Segerni in
Chron.

Greg. Naz.
orat. 20.

Ruffin. A-
quil. n. 162.
& 102. Sub-
diac. libell. 3.

Felix mors
quæ.

Serm. 1. in
cena Dom.
mibi pag.
1346.

Presumptio
est sine
meritis ali-
quid specta-
re.